

คำค้น
ของ
โศกนาฏกรรม
(เอสุร)
คืนมูอิน 1

Oneulbom (오늘봄) เชียน
มีลค์พลัส แปะ
Wynn Chan ภาพ

1

คืนเบิกเนตร

ช่วยแล้วไง

นี่คือสิ่งแรกที่ซึ่งจุดคิดทันทีที่ลืมตา เพดานที่ไม่คั่น ห้องนอนที่ไม่คั่น เครื่องนอนที่ไม่คั่น กระทั่งความปวดเนื้อปวดตัวที่ไม่คั่นเคยนี้อีก ในขณะที่กำลังรู้สึกปวดไปทั้งตัวราวกับโดนทุบมานั้น ภาพที่ไม่คั่นยิ่งกว่าก็ปรากฏขึ้นมาในสายตาผ่านการมองเห็นที่ปราบเปล

สิ่งแรกที่เด่นชัดในสายตาเขาคือแผ่นหลังกว้างของคนที่นั่งอยู่บนขอบเตียง ไหล่กว้างผึ่งผายราวกำแพงเหล็กนั้นไม่ได้ดูบึกบึนหรือบอบบางจนเกินไป กล้ามเนื้อแกร่งกำลังพอดีที่ขยับไปตามการเคลื่อนไหวของเจ้าของเป็นครั้งคราว นั้นเผยให้เห็นการมีอยู่ของพวกมันเคียงคู่กับรอยแผลเป็นบนแผ่นหลัง

เวอร์แล้วไง...

แม้ภาพแผ่นหลังนั้นจะสมบูรณ์แบบจนถึงดูคล้ายตา แต่ซึ่งจุดคิดว่า สติเขาเตลิดไปไกลก่อนหน้านั้นแล้ว ไม่ใช่เพราะคนที่อยู่ตรงหน้าเป็นผู้ชาย เพราะว่าร่าเง้นเปลือยเปล่าไร้เสื้อผ้าปกปิด หรือเพราะทั่วแผ่นหลังนั้นมี รอยเลื้อยข่วนปะปนอยู่กับรอยแผล

แต่เป็นเพราะเขารู้ดีอยู่แล้วว่าอีกฝ่ายคือใคร

คิมมูฮึน...

เขาคือคิมมูฮึน พี่ชายที่อาศัยอยู่บ้านหลังข้างๆ มาตั้งแต่ซึ่งจุดเกิดมาจนถึงตอนนี้ อีกทั้งยังเป็นพี่ชายแท้ๆ ของเพื่อนสนิทที่คบหากันมายาวนาน รวมถึง

เพื่อนเก่าของพี่สาวที่จากโลกนี้ไปแล้วของซึ่งจูด้วย มูฮินอายุมากกว่าซึ่งจูสิบปี และเป็นคนที่ขี้เล่นมาก เขามักพยายามแกล้งแหยซึ่งจูอยู่ตลอด และซึ่งจูก็คอยเว้นระยะห่างจากเขาราวๆ ช่วงที่เริ่มเป็นวัยรุ่น

"..."

นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมเราถึงได้มาอยู่ในสภาพนี้

ซึ่งจูกลืนน้ำลายหนึ่งคำ ลงคอพลางหวนนึกทบทวนถึงเรื่องราวเมื่อคืนที่แสนเลือนราง

ในงานเลี้ยงต้อนรับที่จัดขึ้นสำหรับนักศึกษาใหม่ ซึ่งจูจำได้ว่าเขาเข้าร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ใหญ่โตนั้นในฐานะสมาชิกใหม่ของคณะสังคมศาสตร์ เขาหลีกเลี่ยงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่พวกรุ่นพี่ต่างพากันยื่นมาให้ได้อย่างคนที่เอาตัวรอดเก่ง แต่ด้วยสถานการณ์ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เขาจึงจำใจดื่มโซจูบอมบี* ไปสองยกจนสุดท้ายก็เมาแอ้ไปตามระเบียบ ไม่นานหลังจากนั้นในหัวของเขาก็เหลือเพียงแค่ภาพไม่ปะติดปะต่อที่ไม่อาจเรียกได้ว่า 'ภาพความทรงจำ'

แต่ทำไมคิมมูฮินถึงได้มาอยู่ที่นี่ล่ะ

ถ้านี้เป็นบนถนน เขาก็คงจะไม่งงขนาดนี้ ไม่สิ ต่อให้เป็นบ้านของเพื่อนร่วมรุ่นที่เพิ่งสนิทกันครั้งแรกเมื่อวานนี้ เขาก็ยังพอเข้าใจได้ขอแค่คนตรงหน้าไม่ใช่คิมมูฮินคนนี้ เขาก็มั่นใจว่าต่อให้ลืมตาตื่นมาในสภาพล่องจอนอยู่กับคนแปลกหน้า เขาก็จะไม่ตื่นตกใจแต่อย่างใด

ให้ตายสิ...นี่เราฝันไปหรือเปล่าเนี่ย

ซึ่งจูพยายามปฏิเสธความจริงขณะจ้องมองรอยสักที่ทอดยาวจากคอลงมาจนถึงไหล่ของมูฮิน ภาพเขียนหมึกพู่กันที่ดูคล้ายดอกกล้วยไม้หรือดอกอะไรด์อย่างนั้นทอดตัวลงมาจากหลังหูล้ำๆ ที่เต็มไปด้วยรอยเจาะไล่ลงมาตามแขนจนถึงข้อมือ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นมันเต็มๆ แบบนี้ เพราะปกติแล้วคิมมูฮินมักจะสวมเสื้อแขนยาว

ใช่แล้ว นี่ต้องเป็นความฝันแน่ๆ

* โซจูบอมบี คือการผสมเครื่องดื่มโซจูลงในแก้วเบียร์ เป็นสไตล์การเสิร์ฟและดื่มในกลุ่มเพื่อนเพื่อเพิ่มความสนุกสนานในการดื่ม

เขาเพิ่งจะมีชีวิตมาได้แค่สิบปี ถึงจะไม่ได้อยู่มานานขนาดนั้น แต่ในชีวิตเขาก็เต็มไปด้วยเรื่องราวมากมาย ซึ่งจุพยายามคิดว่าตัวเองกำลังฝันอยู่ แม้ว่าทั้งชีวิตที่ผ่านมาที่ปีหนจะฝันสักครั้งก็ตาม เพราะถ้าไม่พยายามคิดอย่างนั้น เขาก็ไม่อาจเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นอยู่ตอนนี้ได้เลย

นอนต่อดีกว่า พอหลับไปแล้วตื่นมาก็คง...

"ตื่นแล้วหรือ"

"..."

ทว่าในตอนที่กำลังจะหลับตาลงอีกครั้ง คำถามที่ไม่อาจเมินเฉยได้ก็ดังเข้ามาในหู แม้เสียงนั้นจะไม่ได้ดังมากนัก แต่มันก็เป็นเสียงนุ่มนวลที่ทำให้สติสัมปชัญญะของเขาเกิดแรงสั่นสะเทือนมหาศาลยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด ระหว่างที่ซึ่งจู่ยังพูดอะไรไม่ออกและไม่ได้ตอบอะไรกลับไป คิมมูฮีนก็พูดต่อโดยที่ยังคงไม่ได้หันหน้ากลับมามอง

"เมื่อก็มูยองโหมมา เห็นบอกว่าตอนเย็นจะชวนไปเล่นที่บ้านแล้วกินข้าวเย็นด้วยกันนะ"

ในตอนนี้เอง ซึ่งจู่ถึงได้สังเกตเห็นของสิ่งหนึ่งที่อยู่ในมือของคิมมูฮีน โทรศัพท์มือถือที่เขาเพิ่งมองอย่างตั้งอกตั้งใจมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้เป็นของซึ่งจู่เองไม่ใช่ของใครที่ไหน หลังมองไปยังโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ล่าสุดที่คุ้นตาดีอยู่ครู่หนึ่ง ซึ่งจู่ก็ถูกพรวดขึ้นด้วยความตกใจ

"เดี๋ยวลี นี่พี่บ้าไปแล้วหรือไง ทำไมถึงได้มาอยู่กับโทรศัพท์ของคนอื่นเขา..."

ราวกับมีเสียงกระดุกดังลั่นขึ้นมาจากร่างกายที่หนักอึ้ง ซึ่งจุพลันชะงักตัวแข็งทื่อไปในทันที ลำพังอาการปวดเมื่อยตรงช่วงเอวนั้นยังไม่เท่าไร ทว่าสิ่งที่หนักกว่านั้นคือการที่ร่างกายท่อนล่างที่มีผ้าห่มคลุมอยู่ของเขาเปลือยเปล่าไร้สิ่งใดปกปิด

ซึ่งจู่ที่เบิกตาโตด้วยท่าที่ตื่นตกใจรีบกลืนเสียงร้องที่เกือบจะสบออกมา
เวรเอ๊ย...กางเกงในเราล่ะ

ซึ่งจู่นึกว่าคนที่เนื้อตัวเปลือยเปล่าจะมีแค่คิมมูฮีนคนเดียว แต่แท้จริงแล้ว

ตัวเขาเองก็เปลี่ยนเปล่าอยู่เช่นกัน ตั้งแต่ช่วงเฮอร์ลงไป ตัวเขาไม่มีอะไรสวมใส่ อยู่เลยสักชิ้น ต่างจากมูฮินที่ใส่เสื้อผ้าท่อนล่างอยู่ครบเรียบร้อย มีหน้าซ้ำแม้แต่เสื้อยืดที่เขา กำลังจะใส่ก็ดูจะไซส์ใหญ่เกินกว่าจะเป็นเสื้อของตัวเอง

"เป็นอะไรหรือเปล่า"

มูฮินถามซึ่งจุทีสติหลุดไปเรียบร้อยแล้วเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร พอซึ่งจุค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองเขา เขาก็สับตากลับมาพลาจ้องมองเรือนร่างของอีกฝ่ายอย่างพิจารณา ก่อนที่ความเห็นใจจะปรากฏขึ้นในดวงตาสีดำสนิทที่น่าดึงดูดคู่กัน

"คงจะปวดเอวสิท่า"

"..."

แววตาของซึ่งจุสั่นไหวอย่างรุนแรง ต่อให้ซึ่งจุจะเป็นคนรั้งจินตนาการมากแค่ไหน แต่ในสถานการณ์แบบนี้เขาก็พอจะเดาออก ถ้าหากได้สติแล้ว ลืมตาตื่นขึ้นมาในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย อีกทั้งยังนอนอยู่บนเตียงและสวมใส่เสื้อผ้าของคนอื่นโดยที่ไม่ได้ใส่กางเกงในไว้แบบนี้...

ซ้ำร้ายอีกฝ่ายยังเป็นผู้ชายที่เขาแอบรักข้างเดียวมานานอีกต่างหาก...

"นี่มันเรื่องอะไรกัน"

"ดูท่าจะจำไม่ได้แฮะ"

มูฮินยกยืมพลาจกับตัวเองอย่างมั่นใจ แม้มุมปากที่ยกขึ้นอย่างอ่อนโยนนั่นจะวาดยิ้มขี้เล่นเหมือนอย่างเคย ทว่าประโยคที่ตั้งตามหลังมากลับเป็นสิ่งที่ซึ่งจุไม่อยากได้ยินที่สุดในตอนนี้

"เมื่อคืนนายองแ่งใหญ่เลยนะซึ่งจุ"

คำสบถหยาบคายมากมายจุกแน่นอยู่ในลำคอ ซึ่งจุลอบขบกรามแน่น ขณะจ้องมองดวงตาของอีกคนที่กำลังยกยืมกรุ้มกริม

เขาอายุยี่สิบมาได้สามเดือนแล้ว และแน่นอนว่าเรื่องทั้งหมดนี้ก็เกิดขึ้นภายในช่วงเวลาสามเดือนนี้เช่นกัน

นานมาแล้ว ณ หมู่บ้านกลางหุบเขาที่แทบจะร้างผู้คน มีหญิงสาวที่ใครๆ

ต่างลือกันว่ามองเห็นภาพหลอนอยู่คนหนึ่ง

หญิงสาวผู้มึนรูปโฉมงดงามอย่างหาตัวได้ยากคนนั้นมักจะทำตัวแปลกประหลาดจนใครต่อใครที่ได้พบเห็นต่างก็พากันหวาดกลัว ยกตัวอย่างเช่น การวิ่งกระโดดโลดเต้นไปรอบปากทางเข้าหมู่บ้านในยามวิกาล หรือการขังตัวเองและร่ำไห้อยู่แต่ในห้องในวันที่เมฆฝนดำทะมึนปกคลุมผืนฟ้า แม้นางจะไม่ได้สติพื้นเพจนจริงอย่างที่ใครเชื่อว่า แต่หากจะบอกว่านางทำตัวเหมือนคนสติไม่ดีก็คงไม่ผิดนัก

แน่นอนว่าคนที่พร้อมใจจะอยู่เคียงข้างหญิงสาวที่ถูกคนทั้งหมู่บ้านทอดทิ้งอย่างโดดเดี่ยวนั้นมีเพียงแค่นายคนสนิทของนางเพียงคนเดียว สหายรักเด็ดดอกกุหลาบพันปีส่งให้หญิงสาวที่ผู้คนต่างมองว่าน่าหวาดกลัว ก่อนจะห่มผ้าไหมเนื้อดีสีเปลือกหอยแทนเสื้ออันบกต้วนอกที่ดูเก๋าหอมช่อให้นาง

'บนเขาภูนี้จะมีกุหลาบปาวานอยู่ด้วยไหมนะ'

หลังหญิงสาวกลับมามีชีวิตชีวาขึ้นทุกวันๆ และในที่สุดนางก็ไม่ร้องไห้อีก แม้ในยามที่ท้องฟ้าหม่น จากที่เคยเดินร่อนเร่ไปทั่วหมู่บ้านในยามค่ำคืน นางก็เริ่มเปลี่ยนมาเดินเล่นพลางสะบัดชายกระโปรงที่พลิ้วไหวกับสหายรัก ไปตามทางเดินบนภูเขาที่ปกคลุมไปด้วยดอกไม้ แม้ว่าแต่ละวันในช่วงนี้จะดูสดใสกว่าที่เคยเป็นมา ทว่าช่วงเวลาเหล่านั้นกลับสั้นเสียเหลือเกิน

'พืชผลของเรา...'

ในตอนนี้ เนื่องจากภัยแล้งที่มีมานาน สถานการณ์ด้านการเพาะปลูกจึงย่ำแย่ลงทุกวัน โทษะของชาวบ้านที่หาที่ลงไม่ได้เริ่มสั่งสมและพอกพูน จนกลายเป็นความคับแค้น และในที่สุดชาวบ้านก็ได้นำความคับแค้นเหล่านั้น มาสาดใส่หญิงสาวผู้บริสุทธิ์ ถึงขั้นมีคนรวมตัวออกมาประท้วง โดยหาว่าพฤติกรรมที่แปลกประหลาดของนางได้นำโชคร้ายมาสู่หมู่บ้าน และต้องทำพิธีขอฝนโดยใช้นางเป็นเครื่องสังเวย

'พะ...ไฟไหม้!'

ทว่าในจังหวะที่หญิงสาวถูกคนเหล่านั้นลากตัวมาจนถึงบนภูเขาและ

กำลังจะถูกตัดศีรษะ เปลวเพลิงที่เกรี้ยวกราดก็ไหม้ขึ้นกลางป่าใหญ่ ท่ามกลางฝูงชนที่วิ่งตาดูเหลือกพยายามหาน้ำ คนที่มาช่วยหญิงสาวมีแค่สหายรักเพียงคนเดียวเท่านั้น สหายรักห่อตัวหญิงสาวด้วยผ้าชุ่มน้ำพลางพูดด้วยน้ำเสียงสะอื้นให้

'ข้าวางเพลิงบนภูเขา'

การลอบวางเพลิงนั้นเป็นการกระทำที่นางทำไปโดยเตรียมใจรับโทษทัณฑ์สถานหนักจากสวรรค์ไว้อยู่แล้ว แต่มันช่างน่าเศร้าที่นางไม่อาจปกป้องตัวเองได้ เมื่อความโกรธแค้นของธรรมชาติที่ถูกเผาทำลายได้กลายเป็นอสุร (คำที่ใช้เรียกสิ่งลึกลับจำพวกโทแกปี* หรือยักษ์) สหายของนางก็ได้กลายเป็นนักโทษที่ถูกความโกรธเกรี้ยวของผืนป่าที่ถูกปกคลุมไปด้วยควันและเถาวัลย์พันพัน ในเมื่อบังอาจมาทำลายชีวิตของผืนป่าที่อายุขัยของมนุษย์ไม่อาจทัดเทียมได้ก็จงกลายเป็นเหยื่อที่ต้องถูกติดตามและไล่ล่าไปชั่วชีวิต

ด้วยเหตุนี้นางจึงได้ให้สัตย์สาบานว่า 'ยามสิ่งที่ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาหมายเอาชีวิตเจ้า ข้ายินดีจะสละชีวิตเพื่อปกป้อง ข้าไม่ใช่คนบ้าเสียจริต เพียงแต่ข้ามีดวงตาที่มองเห็นพวกมันได้ ดังนั้นข้าจึงขอให้สัตย์สาบานว่าจะใช้กำลังทั้งหมดที่มีช่วยเหลือเจ้าจากทุกสิ่งทีื่อดวงตาข้ามองเห็น'

คำมั่นสัญญาที่ฟังดูคล้ายเรื่องเหลวไหลนั้นดำเนินไปจวบจนชั่วชีวิตของหญิงสาวทั้งสอง แม้ต่างฝ่ายจะต่างพานพบคู่ชีวิตและมีทายาทสืบทอดแล้ว แต่หญิงสาวก็ไม่เคยลืมบุญคุณของสหาย และเพื่อหาลูกלו่สิ่งทีมองเห็นซึ่งอาจบุกมาในยามดวงอาทิตย์ลับลา พวกนางจึงซ่อนตัวอยู่ในบ้านที่สร้างขึ้นให้เหมือนกันและตั้งอยู่เคียงข้างกัน

เมื่อวันเวลาผ่านไป แม้ความทรงจำจะเลือนหาย เหลือไว้เพียงคำเล่าลือแต่ชะตาที่ถูกลิขิตมาตั้งแต่เกิดของทั้งสองตระกูลนั้นก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

เมื่อเหล่าลูกหลานของหญิงตระกูลซอ สหายที่คอยช่วยปกป้องล้วนแล้วแต่เกิดมาพร้อมกับดวงชะตาที่มีอายุขัยอันแสนสั้น เหล่าลูกหลานของ

* โทแกปี เป็นภูตชนิดหนึ่งที่ไม่ได้จัดเป็นผีหรือวิญญาณตามตำนานความเชื่อของชาวเกาหลี มักปรากฏในรูปร่างที่หลากหลายทั้งมนุษย์ สัตว์ ยักษ์ หรืออสูร

หญิงตระกูลคิมจึงต้องคอยทำหน้าที่ปิดเป้าสิ่งที่มองไม่เห็นเพื่อคุ้มครองทายาทของผู้เป็นสหาย

และทั้งสองตระกูลก็อาศัยอยู่เคียงข้างกันในหมู่บ้านเดียวกันนับตั้งแต่นั้นสืบมา

"..."

บนถนนที่เต็มไปด้วยบ้านเดี่ยวเรียงรายอยู่สองฝั่ง ในละแวกบ้านที่ดูสะอาดตาไร้ขยะแม้สักชิ้น และมีกำแพงหินที่ถูกก่อขึ้นอย่างประณีต ในพื้นที่ที่แม้แต่ต้นไม้สองข้างทางยังยืนต้นเรียงรายกันอย่างเป็นระเบียบ และที่แห่งนี้ก็คือสถานที่ที่ซึ่งจูอาศัยอยู่มาตั้งแต่เกิด

หากจะมีสิ่งที่คุณแปลกตาอย่างชัดเจนก็คงจะเป็นประตูหน้าบ้านของบ้านสองหลังที่เหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน โดยฝั่งซ้ายคือบ้านของซึ่งจู ส่วนฝั่งขวาคือบ้านของมูยอง เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเด็กของเขา

ไม่สิ ตอนนั้นคิมมูยองไม่ได้อยู่บ้านหลังนี้แล้วสักหน่อย

ซึ่งจูสายตาระเบิดพลางแก่วิเคราะห์ความคิดเสียใหม่ มูยองที่เข้าเรียนอนุบาลประถม มัธยมต้น และมัธยมปลายมาพร้อมกันกับเขาได้แยกออกไปอยู่ตัวคนเดียวตั้งแต่เรียนจบมัธยมปลาย เพราะมันเป็นกฎของบ้านหลังข้างๆ ที่ว่าเมื่อใดเป็นผู้ใหญ่แล้วจะต้องแยกตัวออกไปอยู่เอง

"งั้นพี่ไปก่อนนะซึ่งจู"

ด้วยเหตุนั้นเมื่อสิบปีก่อน คิมมูฮินผู้ซึ่งเคยอยู่ที่นั่นจึงได้ออกจากบ้านไปใช้ชีวิตอยู่ข้างนอกด้วยตัวเองเช่นกัน

"พักผ่อนเถอะ ดูท่านายคงจะไม่ค่อยสบายตัว"

ซึ่งจูหลบตาอย่างทำตัวไม่ถูกกับถ้อยคำห่วงใยที่อีกฝ่ายพูดออกมา ถึงคิมมูฮินจะไม่ได้เพิกมาเป็นแบบนี้แคว้นหรือสองวัน แต่คงต้องโทษที่คำพูดนั้นของเขา กลับฟังดูคลุมเครือแบบแปลกๆ มากกว่าทุกวัน ซึ่งมันก็ควรจะเป็นแบบนั้น เพราะเมื่อราวๆ สองสามชั่วโมงก่อนพวกเขาเพิ่งจะตื่นขึ้นมานั่งอยู่บนเตียงเดียวกัน

'เมื่อคืนนายงแองใหญ่เลยนะซึ่งจู'

สถานที่ที่ซึ่งจูลืมตาขึ้นเมื่อครูไม่ใช่ที่ไหน แต่เป็นออฟฟิศเทลที่มูฮินพักอาศัยอยู่มันเป็นที่พักที่มูฮินผู้มักจะเดินทางตะลอนออกไปตามต่างจังหวัดตลอดสิบปีที่ผ่านมาตระเตรียมไว้สำหรับพักอาศัยในปีนี้ เขาเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ได้ไม่ถึงเดือน และยังไม่ได้หาเฟอร์นิเจอร์ให้เป็นเรื่องเป็นราว ในห้องนอนจึงมีแค่เตียงนอนหลังใหญ่เพียงหลังเดียว

'เอ่อ...'

ซึ่งจูไม่อาจถามออกไปได้ว่าทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี่ ทำไมแอมเขาถึงได้ปวดแบบนี้ เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น แล้วเสื้อผ้าเขาไปไหน ทำไมถึงได้ใส่เสื้อผ้าของอีกฝ่าย (ซึ่งก็มีแค่เสื้อยัด) อยู่แบบนี้

'ผมไปก่อนนะครับ'

คำกล่าวที่ว่าความไม่รู้เป็นเหมือนกับยา* นั้นคงไม่ใช่แค่คำพูดที่ใครต่อใครพูดไปเรื่อย เขาเป็นเพื่อนของคิมมูฮินของมายี่สิบปี และคบหาสมาคมกับคนในครอบครัวข้างบ้านที่ทำงานปราบสิ่งที่ไม่เห็นมายี่สิบปีเช่นกัน ตลอดช่วงเวลาเหล่านั้นซึ่งจูได้เรียนรู้วิธีที่จะสร้างทำให้เป็นไม่รู้ไม่เห็นและไม่ถามอะไรทั้งสิ้น ถ้าไม่มีใครพูดอะไรออกมาจากปากก็มีความเป็นไปได้สูงว่าเรื่องที่เกิดขึ้นคงจะต้องเป็นเรื่องที่ไม่ดีแน่ๆ

'กินมื่อเข้าก่อนค่อยไปสิ'

แต่แทนที่จะปล่อยให้ซึ่งจูไปง่ายๆ มูฮินกลับรั้งเขาไว้ด้วยคำพูดเพียงประโยคเดียวนั้น เขาวางโทรศัพท์ที่ถืออยู่ลงบนมือซึ่งจู ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนราวพูดคุยกับเด็กน้อย

'รอเดี๋ยวนะ เดี่ยวพี่ซื้ออะไรอร่อยๆ ให้กิน'

ของอร่อยอะไรนั้นเขาไม่ได้ต้องการเลยสักนิด ตอนนั้นเขาต้องการทางแองมากกว่า ถ้ากินทั้งในสภาพแบบนี้คงต้องท้องอืดตายแน่ๆ เขาจึงคิดว่านี่กลับบ้านเลยน่าจะดีกว่า

แต่มีอยู่สองเหตุผลที่เขาไม่อาจปฏิเสธออกไปได้ว่าไม่ต้องการ

* ความไม่รู้เป็นเหมือนกับยา เป็นสำนวน หมายถึงบางครั้งการไม่รู้เรื่องบางเรื่องก็เป็นสิ่งที่ดีกว่า

'กินก่อนแล้วค่อยกลับสิ เดี่ยวพี่ขับรถไปส่ง'

อย่างแรกเลยเป็นเพราะริมฝีปากของมุฮินดูบวมเจอนิดๆ

'ซึ่งจุของพี่ต้องกินเยอะๆ สิ'

และอย่างที่สองก็เป็นเพราะมีรอยกัดที่ไม่รู้ว่าเป็นของใครบนต้นคอของมุฮินที่ริมฝีปากเป็นแบบนั้น

'รู้แล้วครับ ก่อนอื่นเลย ผมขอเสื้อผ้าหน่อยสิ'

จะโทษใครได้ละ เขาคงต้องตำหนิตัวเองที่กระดกเหล้าเข้าไปโดยไม่ยั้ง จนภาพตัด แคมคงต้องตำชอซึ่งจุคนเมื่อคืนด้วยเพราะมีความเป็นไปได้สูงมากที่เขาอาจจะเป็นฝ่ายจุใจมคนเป็นพี่ก่อน แม้ใจหนึ่งจะคิดว่ามุฮินเองก็ต้องมีส่วนรับผิดชอบด้วยในฐานะผู้ใหญ่ แต่เขาก็ไม่อาจโทษคนเป็นพี่แบบ สุ่มสี่สุ่มห้าได้ เพราะจำไม่ได้เลยว่าเมื่อคืนอีกฝ่ายมีท่าทีแบบไหน

ชอซึ่งจุกิน 'ของอร่อยๆ' ที่มุฮินเลี้ยงมาตลอดทางจนกลับมาถึงบ้าน โดยมุฮินได้ให้ซึ่งจุนั่งตรงที่นั่งข้างคนขับและลงมาส่งเขาถึงหน้าประตูบ้านด้วยตัวเองตามที่บอกเอาไว้ อีกฝ่ายไม่ได้แค่ปล่อยซึ่งจุลงตรงหน้าประตูบ้านแล้วจากไปในทันที แต่ยังเดินลงมาส่งด้วย อีกทั้งยังยืนรอรอากับจะดูให้แน่ใจว่าซึ่งจุเดินผ่านประตูหน้าบ้านเข้าไปแล้ว

"ไม่ใช่ว่าช่วงนี้พี่ยุ่งอยู่เหรอครับ"

"ยุ่งสิ เดี่ยวนอนอีกสักพักพี่ก็ต้องเข้าไปที่สุมาน์ต่อ"

"อ้อ...ถ้ามันพี่รีบกลับไปเถอะ ขอขอบคุณสำหรับอาหารนะครับ"

หลังบอกลาอย่างท้อๆ ซึ่งจุก็ก้มศีรษะให้มุฮิน เมื่อเห็นการบอกลาอย่างสุภาพนั้น รอยยิ้มที่ไม่อาจคาดเดาความหมายได้ก็ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของคนแก่กว่า

เขาทอดสายตามองซึ่งจุแล้วพูดด้วยเสียงนุ่มนวลอันเป็นเอกลักษณ์

"วันนี้ก็อย่าดื่มเยอะนักล่ะ"

"..."

รู้ได้ไงว่าวันนี้รามนัดไปดื่ม

พอซึ่งจุมองมุฮินเหมือนจะถามแบบนั้น มุฮินก็ยกไหล่พลางตอบว่า

"เมื่อวานนายเป็นคนบอกพี่เองนะซึ่งจู"

ดูเหมือนว่าเขาจะยังมีสติเล่าเรื่องพวกนั้นออกมาได้แม้แต่ตอนเมา
เดียวสิ ถ้ายังมีสติขนาดนั้นก็ไม่ควรจะทำเรื่องผิดพลาดแบบนั้นลงไปสิ

ท่ามกลางอารมณ์ที่ผสมปนเป ซึ่งจูพยายามทำเหมือนไม่มีอะไรและ
ตอบกลับไปอย่างห้วนๆ

"ผมไม่ได้ดื่มหนักแบบนั้นทุกวันสักหน่อย"

เมื่อวานเขาแค่ดื่มมากไปเพราะสถานการณ์บางอย่างต่างหาก ปกติแล้ว
เขาจะบังคับตัวเองให้ดื่มแต่พอดี และต่อให้จะดื่มเยอะแต่แรกก็มีน้อยครั้งมาก
ที่ความทรงจำจะขาดหายไปแบบเมื่อคืน ถ้าเขาถึงขั้นขาดสติการติดต่อไป
ดีไม่ดีพ่อแม่ที่เป็นคนซี้ก่วงลก็อาจจะถึงขั้นไล่หาตามร้านเหล้าเพื่อหาตัวเขา
ก็เป็นได้

"เอาเถอะ เดี่ยวพี่คงต้องไปจริงๆ แล้วละ นายเองก็รีบเข้าบ้านเถอะ"

มูฮินตอบว่าซึ่งจูเบาๆ ด้วยสีหน้าที่ดูไม่เชื่อกันเลยสักนิด สัมผัสที่ดู
บริสุทธิ์ใจนั้นไม่มีอะไรมากหรือน้อยไปกว่าท่าทีที่มีตอนน้องชายข้างบ้านคนหนึ่ง
เมื่อเห็นแบบนั้นซึ่งจูก็ขมความรู้สึกอัดอัดเอาไว้แล้วเปิดประตูหน้าบ้าน

ความรู้สึกนี้มันอะไรกัน

วินาทีที่เปิดประตูเข้าไป จับพลันนั้นความรู้สึกแปลกๆ ที่ยากจะบรรยาย
ก็ลอยมาแตะที่ต้นคอ ทว่าทั้งสนามหญ้ากว้างขวางที่ถูกตกแต่งอย่างดี
บ้านทรงโบราณที่ประกอบไปด้วยบ้านหลักและบ้านหลังเล็ก รวมถึงยันต์ที่
แปะซ้อนกันหนาอยู่ทั่วกำแพงด้านในกลับไม่มีอะไรต่างไปจากในยามปกติ

"มีอะไรเหรอ"

"ไม่มีอะไรครับ..."

อืม คงแค่คิดไปเองละมัง

ซึ่งจูคิดเช่นนั้นก่อนจะพยายามสลัดความรู้สึกไม่สบายใจทิ้งไป พร้อมทั้ง
ให้เหตุผลกับตัวเองว่าเขาอาจจะแค่รู้สึกไม่คุ้นเคยหลังจากที่ไม่ได้กลับบ้านมา
หนึ่งวันก็เท่านั้น

ระหว่างยืนมองซึ่งจูเดินหายเข้าบ้านไป มูฮินที่ยืนอยู่ห่างออกมาก้าวหนึ่ง

ก็หรีดาลง

ตระกูลขอต้องคำสาปของอสูร

นับตั้งแต่สมัยโบราณ พวกเขาล้วนเกิดมาพร้อมดวงชะตาที่มีอายุสั้น และเป็นที่ยืนยันว่าจะต้องตกเป็นเหยื่อของปีศาจก่อนอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ หากนับจำนวนคนที่ต้องเสียชีวิตไปด้วยเหตุนี้เห็นที่ก็คงจะสร้างภูเขามาจาก ป้ายหลุมศพของพวกเขาได้ลูกหนึ่ง คำสาปที่ว่าตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นนั้นมีพลัง แก่กล้าและหยั่งรากลึกเกินกว่ากำลังของมนุษย์จะหลีกเลี่ยงพ้น

แต่ถึงอย่างนั้นสิ่งมีชีวิตทุกชนิดก็ล้วนแล้วแต่ยึดติดกับชีวิตอย่างไม่อาจ หลีกเลี่ยงได้ พวกเขாத่างเสาหาหนทางรับมือทุกอย่างเพื่อรักษาชีวิตเอาไว้ โดยไม่เกี่ยววิธีการ พวกเขาไม่เพียงได้รับการคุ้มกันจากตระกูลมีอุปราชวิญญูณ ที่มีประวัติความเป็นมายาวนาน แต่ยังสั่งสมความมั่งคั่งจากรุ่นสู่รุ่น รวมทั้ง สร้างรากฐานที่แข็งแกร่งและมั่นคงขึ้นทีละน้อย

ซึ่งจุเป็นลูกคนสุดท้องที่เกิดมาในตระกูลที่เป็นแบบนี้ ทว่าเขากลับเป็น คนในตระกูลเพียงคนเดียวที่มีดวงชะตาอายุยืนยาว เขาเกิดในวันที่เก้า เดือนสิบเอ็ดตามปฏิทินจันทรคติ ซึ่งว่ากันว่าเป็น 'วันปลอดผี' คงต้องขอบคุณ ที่เขาเกิดมาในคืนที่ไม่มีร่องรอยใดให้เหล่าภูตผีวิญญูณตามตัวเจอ ดวงชะตา ของเขาจึงได้พลิกผันไป เนื่องจากเกิดมาไม่มีพลังวิญญูณ เขาจึงไม่ตกเป็น เป้าโจมตีของเหล่าปีศาจ อีกทั้งจิตใจของเขายังแข็งแกร่งมาตั้งแต่แรกเกิด เขาจึงไม่เคยได้รับผลกระทบจากพลังหยินโดยตรงเลยแม้แต่ครั้งเดียว

เพราะแบบนี้จึงไม่แปลกที่ซึ่งจุผู้เกิดมาพร้อมดวงชะตาแบบนี้จะถูกที่บ้านเลี้ยงดูมาอย่างทะนุถนอมราวไข่มุน หอเพียงแค่นี้เป็นเรื่องของซึ่งจุ พ่อกับแม่ที่เคยสูญเสียลูกๆ ไปถึงสองครั้งก็พร้อมที่จะพุ่งเข้าใส่แบบไม่คิดชีวิต ทันที พ่อแม่ของเขาเป็นห่วงเขาถึงขั้นที่ต่อให้เขาจะได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย ก็จะต้องไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลอย่างละเอียด แถมพอถึงวันเกิดที่ไร ก็มักจะจัดงานเลี้ยงฉลองให้เสียใหญ่โต

ท่ามกลางการประคบประหงมเกินเหตุนี้ สิ่งซึ่งจุรู้สึกก็คงจะไม่ใช่ว่า

ความรู้สึกอื่นใด นอกเสียจากความอึดอัด

"แล้วไงต่อ"

"พี่เขาคงติดต๋อหาพ่อแม่ฉันแล้วละ เพราะพ่อแม่ฉันยังไม่เห็นพูดอะไรเลย"

พอกลับมาถึงบ้านหลังมูฮินมาส่ง ซึ่งจูก็รู้สึกผิดเล็กน้อยเมื่อคิดถึงพ่อแม่ที่เขาลืมนึกถึงไปเสียสนิท ลูกชายที่ไปงานเลี้ยงหายตัวไปทั้งคืนโดยไม่ส่งข่าว คนที่บ้านจะเป็นห่วงกันจนถึงขั้นร้อนใจก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก ซึ่งจูจึงได้แต่หวังว่าพวกท่านทั้งสองจะไม่ร้องไห้ฟูมฟายเมื่อเห็นเขากลับมา และเขาก็จะโล่งใจมากถ้าพวกท่านไม่ได้โทรไปแจ้งตำรวจ

'พ่อแม่ออกไปทำงานแล้วเหอครับ'

แต่แล้วแม่บ้านที่กำลังทำความสะอาดอยู่กลับแจ้งข่าวที่เหนือความคาดหมายแบบสุดๆ กับซึ่งจูที่เพิ่งกลับมาถึงบ้าน เธอบอกว่าพ่อแม่ของเขาเข้านอนตามปกติและออกไปทำงานกันตั้งแต่เช้าวรู่ ถึงมันจะเป็นเรื่องที่ชวนให้รู้สึกน่าสงสัยสุดๆ แต่ซึ่งจูก็พอจะเดาบางอย่างได้

"ก็นะ ไลน์สัปดาห์เป็นห่วงแบบนี้ พ่อแม่ฉันเชื่อว่าพี่จะมาเป็นแค่วันสองวันสักหน่อย พี่มูฮินเองก็คงรู้อยู่แล้วเลยโทรไปอธิบายให้พวกท่านฟังนั่นแหละ"

ซึ่งจูลองเช็คประวัติการโทรดู ก่อนจะเจอเบอร์ของแม่อยู่ในประวัติการโทรออกช่วงกลางคืนซึ่งก็เป็นไปตามคาด ระยะเวลาในการโทรนั้นกินเวลาห้านาทีนิดๆ และคนที่รับสายก็น่าจะเป็นมูฮิน ส่วนสายสนทนากับ 'คิมมูฮยอง' ที่ถูกบันทึกอยู่ด้านบนนั้นก็คงเป็นตอนที่มูฮินมารับสายแทนระหว่างที่เขาลับอยู่

"โล่งอกไปที พ่อได้ยื่นพี่ฉันมารับโทรศัพท์ทนาย ฉันก็นึกว่ามีเรื่องอะไรเหมือนกัน"

ซึ่งจูล้วงมือข้างหนึ่งเข้าไปในกระเป๋าเสื้อโค้ตระหว่างฟังเสียงจากปลายสาย ยันต์แผ่นหนึ่งที่เขากำลังถืออยู่ตลอดส่งเสียงกรอบแกรบขณะสัมผัสเข้ากับปลายนิ้ว มันคือยันต์ที่มูฮยองซึ่งเขากำลังคุยโทรศัพท์ด้วยในตอนนั้นเคยเขียนให้ น่าจะช่วงมัธยมปลายปีสองเห็นจะได้

ปกติแล้วมันเป็นขนาดนี้เลยหรอ

ในขณะที่กำลังคิดแบบนั้น มูรยงก็ดูเขาด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูจริงจังและเนิบช้าต่างไปจากน้ำเสียงแบบเด็กๆ ตามปกติ

"นี่นายปล่อยให้ตัวเองตีแม่หล้าจนภาพตัดไปเลยได้ยังไงกัน ถ้าจะตีก็ต้องรู้จักประมาณตัวเองสิ"

"..."

บ่นเหมือนพ่อกับแม่เราไม่มีผิดเลยแฮะ

นี่เขามีชีวิตอยู่มาจนถึงจุดที่โดนแม่แต่คิมมูรยงบ่นแล้วหรอเนี่ย นั่นมันบทบาทหน้าที่ของเขาส้มัยมัยมปลายไม่ใช่หรือไงกัน สมัยนั้นเขายังดูแลเอาใจใส่มูรยงจนเพื่อนที่อยู่รอบตัวถึงขั้นเรียกเขาว่า 'พ่อของคิมมูรยง' อยู่แท้ๆ

"ทั้งที่ตัวเองก็ไม่ได้ตีแม่เก่งแท้ๆ แล้วทำไมถึงได้ตีแม่เข้าไปขนาดนั้นกันซะ"

หากเป็นยามปกติ ซึ่งจู่ก็อาจจะเถียงกลับไปได้ว่า 'ฉันไม่ได้ค่ออ่อนแต่นายค่อแข็งเกินไปต่างหาก' แต่เนื่องจากตอนนี้เขาก่อเรื่องไว้จึงยากที่จะพูดออกไปแบบนั้น สุดท้ายแล้วจึงจูเลียแก้ตัวน้ำซุ้นๆ ออกไปแบบเดียวกับที่บอกมุฮึนไปก่อนหน้านี้อีกครั้ง

"ฉันก็ไม่ได้ตีแม่หนักขนาดนั้นทุกวันสักหน่อย"

"ช่างเถอะ"

ราวกับกลัวว่าใครจะมาหาว่าเจ้าตัวไม่ใช่น้องชายของคิมมุฮึน คำพูดนั้นแสดงออกชัดเจนว่าไม่ได้เชื่อใจกันเลยสักนิด หรือจะพูดให้ถูกก็คงต้องบอกว่าเจ้าตัวคงจะรู้สึกได้ถึงบ่นเขาไปก็เปล่าประโยชน์

"ว่าแต่วันนี้นายมาบ้านฉันไม่ได้ใช่ไหม"

มูรยงที่เกิดมาในตระกูลมือปราบวิญญูณที่เก่งกล้าและมีชื่อเสียงได้แยกบ้านออกไปอาศัยอยู่เองพร้อมกับเริ่มทำงานเป็นมือปราบวิญญูณเหมือนสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัว แม้จะยังอยู่ในช่วงทดลองงาน แต่ก็เห็นได้ชัดว่าในแต่ละวันนั้นเจ้าตัวยุ่งมากจนแทบไม่ได้หายใจหายคอ นี่เป็นโอกาสที่พวกเขาจะได้เจอหน้ากันหลังจากที่ไม่ได้เจอกันมานาน (แต่พอลองคิดดู

อีกทีก็เหมือนจะยังไม่ถึงสองสัปดาห์) แต่ก็น่าเสียดายที่ซึ่งจุดนั้นมีนมมื่อเย็นก่อนเสียแล้ว

"อืม นี่ฉันก็กำลังจะออกไปเจอเพื่อนเนี่ย กว่าจะเลิกก็คงดึกๆ"

"เจ้าซอลก็คงเสียดายแย่"

"ก็คงจะต้องเป็นอย่างนั้นล่ะนะ"

ซึ่งจูยู่ปากเล็กน้อยเมื่อนึกถึงเจ้าหมาขนนุ่มฟูตัวโต แพ็กซอลก็เป็นลูกหมาขนสีขาวยุ่ยฟูแสนน่ารักที่ครอบครัวยุ่ยของมูยองเลี้ยงเอาไว้ และปีนี้มันก็อายุสิบสี่ปีแล้ว เขาควรบอกมูยองใหม่นะว่ามันเป็นหมาสีขาวยุ่ยที่ติดอกส้นน้ำตาลนิดๆ และมันก็ตัวโตเกินกว่าจะเรียกมันว่าลูกหมาไปไกลแล้ว

"ว่าแต่ทำไมพี่ฉันถึงรู้แล้วออกไปรับนายได้ล่ะ"

"นั่นสิ เรื่องนั้นฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน..."

"อ้าว นายไม่ได้ถามหรือ"

"อืม"

"ทำไมล่ะ"

"จะให้ถามอะไรล่ะ แคกลับบ้านมาอย่างปลอดภัยก็พอแล้วนะ"

แน่นอนว่าเขาไม่ได้ถาม 'ไม่สิ...เขาถาม 'ไม่ได้' เพราะถ้าจะทวงถามถึงเรื่องนั้นก็ต้องย้อนถามไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมาทั้งหมด

"หรือว่าจะบังเอิญไปเจอเข้า?"

มูยองที่ไม่มีทางรู้ความคิดในหัวของซึ่งจูยังคงถามต่อไปโดยไม่คิดอะไรดูท่าเจ้าตัวคงจะรู้แค่เมื่อคืนที่งานเลี้ยงต้อนรับเขาเต็มไปด้วยอะมากเลยไปนอนค้างที่บ้านของมูฮิน และแน่นอนว่าซึ่งจูเองก็ไม่คิดที่จะเล่าแม้กระทั่งเรื่องที่ตัวเองตื่นขึ้นมาในสภาพไหน

"คงงั้นมั้ง นี่ ฉันถึงแล้ว แค่นี้ก่อนนะ"

สิ้นคำนั้นแล้วซึ่งจูก็กวาดสายไปอย่างไม่ลังเล เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างเขากับมูยองนั้นสนิทกันเกินกว่าจะต้องมากังวลเรื่องมารยาทในการคุยโทรศัพท์แล้ว ขึ้นคุยลากยาวไปกว่านี้อีกนิด มีหวังคนหูตาวอยอย่างคิมมูยองต้องจับผิดเขาได้แน่ 'ไม่สิ' ต่อให้จะรู้สึกอะไรก็ตามแต่คนอย่างคิมมูยองก็คงจะ

ปิดปากเงียบเอาไว้และแสร้งทำเหมือนไม่รู้ไม่เห็น

โชคดีไปที่เจ้านั้นไม่ใช่คนชอบถามซักใช้

นั่นคือข้อดีของคนในครอบครัวนี้ พวกเขาจะไม่ฝันเปิดประเด็นเรื่องที่คนอื่นพยายามหลีกเลี่ยงหรือไม่อยากพูดถึง ถ้ามองในแง่ดีก็คงต้องบอกว่าพวกเขาคือห่วงความรู้สึกของคนอื่น แต่ถ้ามองในแง่ร้ายก็คงต้องบอกว่าพวกเขาไม่ใส่ใจเรื่องของคนอื่นเลย และถ้าจะมีความแตกต่างอะไรสักอย่างก็คงเป็นตรงที่คิมมูยองคือแบบแรก ส่วนคิมมูยีนั่นดูท่าจะเป็นแบบหลัง

ถึงยังงั้นขอแค่เราไม่พูด...

คิมมูยีนเองก็คงจะไม่พูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนจนกว่าซึ่งจะถามเช่นกัน เหตุการณ์ในคืนนั้นจะถูกฝังไว้ในส่วนลึกของความทรงจำไปตลอดชีวิต และมันก็คงเป็นความลับที่เขาจะเก็บเอาไว้และไม่ปริปากพูดไปจนวันตายอยู่แล้ว ทั้งกับมูยองที่เป็นเพื่อนของเขา หรือแม้แต่กับคนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้โดยตรง อย่างตัวเขาและมูยีนเองก็เช่นกัน

ลืมนั่นซะเถอะ

เรื่องการแสร้งทำเป็นไม่รู้ นั้น ซอชิงจุมั่นใจยิ่งกว่าใคร เขาตัดสินใจแล้วว่า จะไม่คิดใคร่ครวญถึงความทรงจำที่นี้ก็ไม่ออกนั้น มันก็เหมือนกับตอนนั้น เมื่อนานมาแล้วที่เขาตัดสินใจว่าจะหยุดความรู้สึกที่มีต่อมูยีน แน่แน่นอนว่า ความทรงจำในคำคืนหนึ่งนี่เองก็จะถูกเขาฝังกลบเอาไว้อย่างไร้ร่องรอยเช่นกัน

"ฮู้ว"

เมื่อตัดสินใจได้แบบนั้น ซึ่งก็ถึงได้ถอนหายใจออกมาด้วยสีหน้าโล่งอก ด้วยมั่นใจเรื่องการควบคุมจิตใจของตัวเอง เขาจึงรู้สึกสบายใจขึ้นมาทันที เมื่อคิดได้อีกไม่นานก็ลืม

ระหว่างทางไปยังร้านเนื้ออย่างอันเป็นสถานที่นัดหมาย ซึ่งจุกก็ก้าวเดินไปด้วยฝีเท้าที่เบาสบาย

ลืมนั่นซะสิ...

ภายในร้านเนื้ออย่างที่มีผู้คนแน่นขนัดและเต็มไปด้วยเสียงโหวกเหวก

ไวววาย ทั้งเสียงหมุสามชั้นอย่างดังคู่ซ่า เสียงบรรดาลุงๆ ที่เริ่มเมาแล้วพากันหัวเราะลั่นจากโต๊ะข้างๆ เสียงแก้วไขว้กระทบกันดังแลบหู รวมถึงเสียงพูดที่ฟังดูกังวลใจของคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม

"ทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะ...ฮะ?"

ทันทีที่จินอูเอ่ยถามแบบนั้น ซึ่งจูก็ถอนหายใจออกมาแทนคำตอบ แม้เรื่องที่ยากจะพูดออกมานั้นมีมากมายจนแทบจะล้นออกจากปาก แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องที่จะเล่าให้จินอูที่เพิ่งจะรู้จักกันไม่กี่สัปดาห์ฟังได้ ไม่สิ...ต่อให้อีกฝ่ายจะเป็นมुरยองที่รู้จักมาทั้งชีวิต เขาก็ไม่มีทางเล่าเด็ดขาด

"ไม่มีอะไรหรอก"

"ไม่มีก็บ้าแล้ว รู้ตัวไหมว่านายถอนหายใจรอบแล้วตั้งแต่ออกมาเนี่ย"

จินอูดูจะอึดอัดกับซึ่งจุที่อยู่ในสภาพนี้ไม่น้อย ซึ่งมันก็ไม่แปลกที่จะเป็นแบบนั้น เขาออกมาเพราะอยากดื่ม แต่อย่าว่าแต่จะดื่มเลย ตอนนี้เขาได้แต่นั่งกัดขอบแก้วกระดาษอยู่อย่างนี้ แถมขอฮยอนเพื่อนอีกคนที่นัดออกมาก็ดันมาช้าอีก โต๊ะที่มีแค่พวกเขาสองคนนั่งอยู่จึงเต็มไปด้วยบรรยากาศที่ชวนกระอักกระอ่วนแบบสุดๆ

"ไหนมีเรื่องอะไรว่ามาสิ ไม่เล่าฉันก็ไม่รู้ด้วยหรอกระนะ"

"..."

ซึ่งจุชะงักริมฝีปากที่กำลังขยับอยู่ ทั้งที่รู้ว่ามีมนุษย์นั้นหาคนไวใจได้ยาก และเขาก็ไม่ควรเล่า ทว่าเขาก็อยอากจะระบายทุกอย่างออกไป แม้จะอยู่ท่ามกลางเสียงอึกทักทั้งหลายภายในร้าน เขาก็ยังคงเอาแต่นึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเช้า เรื่องที่เขาตื่นขึ้นมาในสภาพเปลือยเปล่า ไม่สิ...เกือบจะเปลือยเปล่าอยู่กับพี่ชายที่รู้จัก

ถึงแม้ว่าจริงๆ แล้วจะเล่าถึงแค่นั้นก็ได้ แต่ถ้าจินอูถามต่อว่าผู้ชายด้วยกันแล้วจะเป็นอะไรไป เขาก็ไม่รู้เลยว่าตัวเองจะตอบอะไรออกไปดี และยังไม่มีทางที่เขาจะพูดออกจากปากทั้งที่ยังมีสติครบถ้วนว่าเขาแอบรักพี่ชายคนนั้นมาสิบกว่าปี และพี่ชายคนนั้นก็พูดกับเขาว่า 'เมื่อคืนนายองแ่งใหญ่เลยนะ ซึ่งจุ' อย่างเด็ดขาด

"เมื่อวานฉันดื่มจนภาพตัดไป"

สุดท้ายซึ่งจูจึงยอมบอกเหตุผลไปตามจริงแค่พอให้อีกฝ่ายคลายความสงสัย เพราะคิดว่าจินอุคงจะอึดอัดมากกว่านี้แน่ ถ้าเขายังเอาแต่นั่งถอนหายใจต่อไปแบบนี้ ซึ่งจินอุตอบรับว่า "อ้อ" เหมือนพอเข้าใจได้ แต่ผ่านไปครู่หนึ่ง เขาก็เบิกตาโต

"โห...แต่สภาพนายก็ดูปกติดีนี่?"

"ใช่แหละ"

และนั่นก็เป็นเรื่องซึ่งจูรู้สึกไม่ยุติธรรมเลยสักนิด เพราะเมื่อคืนนี้เขาออกจากร้านเหล้ามาในสภาพที่ดูปกติสุดๆ ปกติแบบที่ดูไม่เหมือนคนเมาเลยสักนิด ปกติแบบที่ใครดูก็คิดว่าไม่เมา ถ้าถามว่าปกติขนาดไหนก็คงต้องบอกว่าขนาดที่ในกลุ่มแชตของเพื่อนร่วมรุ่นมีคนพิมพ์ข้อความส่งมาว่า 'ขอซึ่งจูนี่คือแท้จริงมั้ด'

"ว้าว เมาแล้วดูปกติขนาดนั้นได้หรือ เมื่อคืนฉันนี่เมาจนอ้วกแตกกลางถนนระหว่างทางกลับบ้านเลย"

"ไฉ่เวอร์นี่ พูดยิ่งของแบบนี้ตอนกำลังกินข้าวอยู่เนี่ยนะ"

"โทษที่?"

ว่าแต่ทำไมเขาถึงจำเรื่องที่เกิดขึ้นกับมุฮ์ฮินเมื่อคืนไม่ได้เลยล่ะ ถ้าจำไม่ได้แล้วจะแค่เหมินมันไปเฉยๆ ได้อย่างไรกัน ทั้งที่เพิ่งจะตั้งมั่นกับตัวเองว่าจะลืมแท้ๆ แต่ผ่านมาได้ยังไม่ทันถึงสามสิบนาที ในหัวเขาก็เอาแต่อยากรู้เรื่องราวในช่องว่างของความทรงจำที่หายไป เมื่อวานเขาเจอกับมุฮ์ฮินได้อย่างไร ทำไมถึงได้ไปนอนอยู่ที่ออฟฟิศเทลแบบนั้น แล้วอะไรคือเหตุผลที่ร้องไห้ไปขนาดนั้น

ทุกอย่างยิ่งแย่ขึ้นไปอีกเมื่อซึ่งจูเห็นต่างหุบบนหูจินอุแล้วคิดเชื่อมโยงไปถึงคิมมุฮ์ฮิน

ชเวจินอุ หมอนี่เจาะขอบหูด้วยแอะ คิมมุฮ์ฮินเองก็มีอีกสามรูถัดลงมาด้านล่างนั่นใช่ใหม่นะ ถ้ารวมรอยเจาะตรงดั้งหูด้วยแล้วก็เหมือนจะมีห้ารู...

ระหว่างที่คิดอะไรพวกนั้นเขาก็รีบสายตึ๊ระะไล่ความคิออกจากไปโดยไว

"เฮ้ย อย่าคิดมากไปน้า นายก็ไม่ได้ทำอะไรไม่ดีสักหน่อย ใจเพื่อนคนนี้นี่"

นั่งทำหน้าเครียดเพราะเรื่องแค่นี้เนี่ยนะ ไม่ต้องห่วงหรอกน่า เมื่อคืนนายเดินสองขากลับบ้านไปแบบปกติดี"

จินอูยิ้มอย่างสบายๆ ขณะรินเหล้าลงในแก้วของซึ่งจู ทั้งที่เมื่อวานดื่มไปเยอะขนาดนั้นแล้ว แต่ดูว่าวันนี้เขาก็คงคิดจะดื่มให้หน้าใจอีกเช่นเคย ซึ่งจูขมวดคิ้วมุ่นก่อนจะเลื่อนแก้วโซจูกลับไปข้างๆ

"วันนี้ขอไม่ดื่มแล้วกัน ถึงจะรู้ว่าไม่ได้ทำอะไรแย่ๆ ที่ร้านเหล้าก็เถอะ แต่ที่ฉันกังวลอยู่นี่ก็เพราะดูเหมือนจะดันไปทำมันระหว่างทางกลับบ้านนี่แหละ"

"ทำอะไรละ นายก็ไปอ้วกแตกกลางถนนมาเหมือนกันเหวอ"

"โอ๊ย ก็บอกว่าอย่าพูดแบบนั้นเวลากินข้าวไง"

"ถ้าไม่ใช่แล้วอะไรละ จีข้างทาง?"

"นั่นก็ไม่ใช่ไร้ย"

เล่าถึงไหนดีวะเนี่ย

ซึ่งจูคิดหนักเพราะขึ้นตอบไปแบบส่งๆ หมอนี่คงได้คิดว่าเขาจีข้างทางจริงๆ แน่

"คือว่าเมื่อคืนเหมือนฉันจะเผลอทำบางอย่างที่ไม่เหมาะสมกับพี่ชายที่รู้จักกันไปนะ..."

แม้จะยอมพูดมันออกมาในที่สุด แต่แล้วเขาก็หยุดพูดไปเพราะความรู้สึกคับข้องใจที่รุ่มร่ามขึ้นมา

นี่เราเป็นคนผิดจริงๆ นะเหวอ

หลังจากที่สรุปกับตัวเองว่ามันคือความผิดของทั้งสองฝ่ายได้ในที่สุด ซึ่งจูก็มุ่นคิ้วแล้วพูดต่อ

"แต่ฉันทำอะไรไม่ได้เลย นึกอะไรไม่ออกเลยสักนิด"

"อื้อ..."

จินอูวางเนื้อลงบนจานตรงหน้าซึ่งจูด้วยสีหน้าราวกับเห็นใจอย่างสุดซึ้ง มันคือเนื้อที่เขาอย่างจนมีสีเหลืองเกรียมน่าอร่อยในระหว่างที่ซึ่งจูมัวแต่ถอนใจ พอได้ยินคำพูดที่บอกว่าให้กินก่อนแล้วค่อยคิด ซึ่งจูก็พยักหน้าแทนความหมายว่าชอบใจก่อนจะคืบเนื้อเข้าปาก

แต่แน่นอนว่าหลังจากเคี้ยวแล้วกลืนเนื้อลงคอ เขาก็ถอนใจยาวเหยียด
ออกมาอีกหน

"เฮ้อ..."

"หมอนี่เป็นอะไรเนี่ย"

จู่ๆ เสียงอีกเสียงก็ดังแทรกขึ้นมา เขาเงยหน้าขึ้นมองโดยที่ยังขมวดคิ้ว
อยู่ก่อนจะเจอกับซอฮยอนที่เพิ่งมาถึง จินอุยប់ที่คืบในมือกระทบกันดังแกรกๆ
พลางเอ่ยทักทายหน้าระรื่น

"คิมซอฮยอนมาแล้วเหรอ"

"อืม โทษทีนะที่มาช้า ว่าแต่ทำไมหมอนี่ถึงได้ทำหน้าเหมือนจะตาย
ให้ได้แบบนี้"

ซอฮยอนถามขึ้นอีกหนพลางเก็บกระเป๋าไว้ในเก้าอี้ร้านเนื้ออย่างที่มี
หน้าต่างเหมือนดัง ระหว่างนั้นซึ่งจูที่นั่งอยู่ติดกันกรินน้ำใส่แก้วกระดาดที่ยัง
ว่างอยู่ให้ ส่วนจินอุยเองก็จัดแจงรินโซจูใส่แก้วให้เธอเป็นอย่างแรกก่อนที่เธอจะ
นั่งลงเสียดีก

"เมื่อวานซึ่งจูมันดื่มจนภาพติดไปนะ"

"เมื่อวาน?"

ซอฮยอนที่ยกแก้วโซจูขึ้นทันทีที่นั่งลงทำหน้าสงสัย แต่ไม่นานนัก
ความรู้สึกผิดก็ปรากฏขึ้นมาผ่านใบหน้าที่ยุงๆ ของเธอ

"นี่ ฉันขอโทษนะ เป็นเพราะฉันแท้ๆ เลย..."

"..."

ซึ่งจูยกมูปากขึ้นยิ้มพลางพยายามคุมสีหน้าเอาไว้ เขายอมเล่าออกไป
ง่าย ๆ เพราะเมื่อครู่มีแค่เขวจินอุยอยู่ ไม่ได้คิดเลยว่าสุดท้ายแล้วเรื่องนั้นจะ
เล็ดลอดไปเข้าหูซอฮยอนด้วยอีกคน

"เป็นเพราะเธอที่ไหนล่ะ...ฉันคุมตัวเองไม่ได้เองต่างหาก"

ซึ่งจูตอบด้วยน้ำเสียงเนือยๆ แต่สีหน้าของซอฮยอนกลับไม่ได้ดีขึ้นเลย
จินอุยที่มองภาพนั้นอยู่ทนความอยากรู้ยากเห็นไม่ไหวจึงได้ถามแทรกขึ้น
ในที่สุด

"ทำไมเธอ ทำไมการที่หมอนี้มาถึงได้เป็นเพราะเธอ"

"คือว่า...เมื่อวานมีไอบ้าคนหนึ่งมาตอแยชวนฉันดื่ม ซอซิงจูเลยช่วย
ดื่มแทนจนหมดนะ"

นั่นคือเหตุผลที่ซิงจูเมาหนักอย่างไม่สมกับเป็นตัวเองไปเมื่อวานนี้ รูนพี
ผู้ชายร่วมคณะคนหนึ่งพยายามจะให้ซอฮยอนดื่ม ซิงจูคิดว่านั่นเป็นเรื่องที่
น่ารังเกียจ เขาเลยต้องตีเนียนเข้าไปช่วย โชคดีที่รูนพีคนอื่นๆ รีบมาลากรูนพี
คนนั้นออกไป แต่นั่นก็หลังจากที่เขาดื่มเหล้าไปจนอึ้มแล้ว

"เฮอะ...ทำเป็นเท่อยู่คนเดียวเลยนี่หว่า!"

"ไม่ใช่แบบนี้สักหน่อย"

ซิงจูแย่งที่คิ๊บจากมือจินอูมาพลางบอกอีกฝ่ายให้เลิกพูดจาไร้สาระ
จริงอยู่ที่ว่าซอฮยอนดูจะตกที่นั่งลำบาก แต่ในท้ายที่สุดแล้วคนที่ไม่สามารถ
คุมตัวเองได้และดื่มมันเข้าไปก็คือเขาเอง มันเป็นเหตุการณ์ที่น่าขายหน้า
เกินกว่าจะบอกว่าเท่เสียด้วยซ้ำ

"สรุปก็คือเมื่อวานนายภาพตดแล้วกลับบ้านไม่ถูกสินะ?"

"ไม่ใช่แบบนี้..."

"หมอนี้มันบอกว่าทำผิดกับพี่ชายที่รู้จักกันระหว่างทางกลับบ้านนะ"

"ตายจริง"

และแล้วสายตาเห็นอกเห็นใจก็เพิ่มขึ้นเป็นสองคู่ พร้อมกับคำถามที่
ถามมาอย่างระมัดระวัง

"แล้วพี่คนนั้นเขาโกรธมากไหม..."

"ไม่หรอก พอดีที่เขาไม่ใช่คนที่จะโกรธกับเรื่องแบบนี้แหละ"

คนอย่างคิมมูฮินเนี่ยจะโกรธ เขาไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้เลยสักครั้ง
ต่อให้เขาเมาจนเผลอต่อยเข้าไปที่แก้มของอีกฝ่าย มูฮินก็คงไม่โกรธหรอก
ดูเหมือนมันจะเป็นจุดเด่นของเพื่อนบ้านครอบครัวนี้ที่ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็
มักจะปล่อยผ่านไปได้อย่างง่ายๆ สบายๆ

"เอาน่าๆ ของแบบนี้คนหนุ่มสาวอายุยี่สิบอย่างเราๆ ก็ต้องมีพลาด
กันบ้างเป็นธรรมดาแหละ ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร รีบๆ กินแล้วเลิกคิดมาก

ได้แล้ว"

แม้จินจูจะบอกแบบนี้ แต่คำปลอบใจจากคนอายุี่สิบด้วยกันก็ช่วยอะไรไม่ได้มากนัก ซึ่งจูงวเนื่องลงบนเตาที่เนื้อหมดเกลี้ยงไปแล้วในระหว่างที่พูดคุยกันพลางลอบถอนหายใจ ขณะที่ในหัวเองก็นึกถึงสิ่งที่ไม่อาจบอกกับจินจูหรือขอชยอนได้

ปัญหามันอยู่ตรงที่ไม่ใช่ครั้งแรกนะสิ...

ในวันที่หนึ่งมกราคมที่เธออายุครบยี่สิบปี วันที่เขาดื่มแชมเปญที่พี่ชายข้างบ้านอย่างมูฮินซื้อมาให้เพื่อฉลองการเป็นผู้ใหญ่ วันนั้นซึ่งจุก็ทำผิดพลาดเหมือนกับเมื่อคืนนี้ ตรงหน้าประตูบ้านสองหลังที่มีหน้าต่างเหมือนกัน ในสภาพที่เริ่มเมาเล็กน้อย

'ซึ่งจุ หยุดดื่มได้แล้ว'

ที่แรกมันก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษ แชมเปญที่ดื่มไปแก้วสองแก้วนั้นอร่อยมากจนเขาดื่มเกินปริมาณที่ตัวเองดื่มไหวไปนิดหน่อยเป็นครั้งแรกในชีวิต และในขณะที่คิดว่าควรจะหยุดดื่มได้แล้ว มูฮินก็แย่งแก้วไปจากมือพอดี ทำเอาเขารู้สึกขัดใจอยู่หน่อยๆ

'ขอซึ่งจุ นายนี้คออ่อนชะมัด'

'พวกนายคอแข็งกันเกินไปเองต่างหากเล่า'

โชคไม่ดีที่ในวงเหล้านั้นมีแค่ซึ่งจุคนเดียวที่เมา มูฮินแทบจะไม่ดื่มเลยตั้งแต่แรก ส่วนคิมมูรยองกับใครอีกคนนั้นก็เกิดมาพร้อมคุณสมบัติของร่างกายที่ไม่มีวันเมาจนน่ากลัว ท่ามกลางคนเหล้านั้น คนอย่างเขาจะถูกมองว่าไม่ปกติก็คงไม่แปลก ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้สำหรับคนธรรมดาอย่างซอซึ่งจุ

'นี่มันก็เลยเวลานอนของนายมานานแล้ว ฉันว่านายนอนค้างที่นี่เถอะ'

ถ้าเป็นในยามปกติ นี่ก็ได้เวลานอนของเขาแล้ว ซึ่งจุจะพริบตาที่ปรือปรอยจนจะปิดอยู่รอมร่อเพื่อฝันไล่ความง่วงงุนออกไป ระหว่างที่เขาไม่สนใจคำพูดของมูรยองที่บอกให้นอนค้างที่นี่ มูฮินก็เริ่มเก็บทำความสะอาดโต๊ะพลางบอกว่า 'รอเดี๋ยวนะ เดี่ยวพี่ไปส่ง' อันที่จริงเนื่องจากบ้านอยู่ข้างกันจึงไม่ได้มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องไปส่ง แต่สุดท้ายสิ่งที่เป็นปัญหาเหมือน

อย่างเคยก็คือการทะเลาะจนเกินไปของพี่ชายข้างบ้านคนนี้

'ซึ่งจู่ กลับบ้านกัน'

แต่ถึงอย่างนั้นซึ่งจู่ก็ยังคงนั่งอยู่เยียบๆ รอให้มูฮินพูดคำนั้น ส่วนเหตุผลที่รอนั้นก็ไม่ใช่อะไร เพราะต่อให้เขาบอกว่าจะกลับเองคนเดียว มูฮินก็คงไม่ฟัง เขาอยู่ดี แทนที่จะต้องมาฟังเสียงบ่นนั่นนี่ สู้เขายอมๆ ตามน้ำไปคงจะดีเสียกว่า

'เจ้าซอลกิ พี่ชายขอตัวไปก่อนนะ'

และในตอนนั้นเอง ปัญหาวกวนใจที่สองก็ได้เกิดขึ้นเมื่อมูฮินคุกเข่าข้างหนึ่งลงไปจับเจ้าซอลกิที่ร้องครางหงิๆ รวากับจะร้องขอไม่ให้เขาไป พอเห็นการกระทำที่อ่อนหวานและดูเข้าอกเข้าใจนั้นแล้ว จู่ๆ ซึ่งจู่ก็รู้สึกถึงความรู้สึกที่พยายามปกปิดไม่เคยรู้สึกขึ้นมา

'แพ็กซอลกิ นี่แกไม่เห็นฉันเลยหรือไง'

นั่นเป็นครั้งแรกเลยที่เขาตระหนักได้ว่าฤทธิ์ของแอลกอฮอล์นั้นน่ากลัวมากแค่ไหน ไม่รู้ว่าจะเรียกมันว่าความอิจฉาได้ไหม หรือถ้าไม่ก็คงจะต้องเรียกมันว่าความน้อยใจ

นี่เรากำลังอิจฉาเจ้าสิ่งมีชีวิตแสนรู้ตัวเล็ก (จริงๆ ก็ไม่เล็ก) อยู่หรืเยอะ?

เขาไม่อยากจะเชื่อความรู้สึกที่ठाโถมเข้ามาเหมือนเกลียวคลื่นนั้นเลยสักนิด เจ้าซอลกิที่บ๊วขาน้ำของมันลงบนตัวของซึ่งจู่ทันที แต่ในขณะที่เขากำลังลูบขนนุ่มๆ ของมันอยู่นั้น ความรู้สึกที่เหลือเชื่อเมื่อครู่ก็ยังไม่จางหายไป

'สุขสันต์วันปีใหม่ล่ะทั้งสองคน'

'นายเองก็ด้วยนะ'

ดังนั้นซึ่งจู่จึงตัดสินใจสวมเสื้อโค้ตปิดมิดชิดถึงคอและพยายามซ่อนสีหน้าของตัวเองไว้ เพราะถ้าเผลอทำอะไรพลาดไปแม้เพียงเล็กน้อย คนหูตาไวอย่างคิมมูฮองก็จะรับรู้ได้ในทันที และนั่นก็เป็นเหตุผลที่เขาตอบกลับมูฮองไปแบบส่งๆ และเดินออกจากประตูบ้านมาก่อนมูฮิน

'ออกไปพร้อมพี่สิ'

แต่มูฮินที่ขายาวก็ดันเดินไว หลังจากเดินตดสนามหญ้ามาได้ยังไม่ถึงครึ่ง

สุดท้ายมุฮิซก็เดินตามมาอยู่ข้างกันทันจนได้ มุฮิซยิ้มบางๆ ขณะเดินไปตามสนามหญ้าที่มีก้อนหินวางเรียงกันเหมือนกับสะพานข้ามลำธาร

'ซึ่งจุของพี่นี่ดิ้นะ ต่อให้แมกก็ยังสงบเสียงมดี...แบบนี้ถึงไปมาข้างนอกก็คงไม่น่าห่วงอะไร'

'พี่ไม่ใช่ผู้ปกครองผมสักหน่อย'

'แล้วไงละ พี่ก็ไม่ได้พูดอะไรผิดนี่นา'

ถ้ามันเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเพราะเจ้าซอลก็ทำเมินเขาและเอาแต่อดอ้อนมุฮิซได้ก็คงจะดี ทว่าความรู้สึกที่ก่อตัวขึ้นมาพร้อมกับความเมากลับซับซ้อนยิ่งกว่านั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงเดินหน้าบึ่งตึงมาตลอดทางกระทั่งถึงหน้าบ้าน และพอเห็นมุฮิซที่กำลังจะบอกเล่าเข้าจริงๆ เขาก็รู้สึกวากับว่ากำลังโดนความรู้สึกที่ไม่คุ้นเคยเข้าครอบงำ

'พี่ไปแล้วนะ'

'...'

จะไปทุกอย่างนี้อีกแล้วสินะ

พอพามาถึงหน้าบ้านแล้วก็เดินจากไปอย่างไร้เยื่อใยทันทีเหมือนกับที่เคยทำมาตลอด แล้วหลังจากที่แยกจากกันไปแบบนี้ เขาก็คงต้องเฝ้ารอการพบกันไปอีกสักพักโดยไม่รู้ว่ามันจะมาถึงเมื่อไหร่ แต่กว่าจะได้เจอกันอีกครั้ง ความรู้สึกวุ่นวายใจที่เคยมีก็คงจะสงบลงไปแล้ว ทั้งที่อีกฝ่ายเป็นคนมาสร้างความสับสนวุ่นวายเอาไว้ในใจที่เคยสงบนิ่งของเขาแท้ๆ

เพราะแบบนั้นมันจึงทำให้เขารู้สึกเหนื่อยล้ากับการรอคอย ทั้งยังรู้สึกเกลียดแม้แต่หัวใจของตัวเองที่ดันไปชอบอีกฝ่าย

'พี่ครับ...'

มันก็แค่อารมณ์ชั่ววูบ ไซ่แล้วละ มันก็แค่อารมณ์ชั่ววูบเท่านั้นแหละ ไม่มีอะไรมากหรือน้อยไปกว่านั้น มันก็เป็นแค่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นมาชั่ววูบเพียงแค่ว่าเพราะอีกฝ่ายดันมาทำตัวเป็นห่วงเป็นใยและใส่ใจเขาเกินเหตุ แต่เอาเข้าจริงแล้วกลับไม่ได้ดูเสียดยที่ต้องแยกจากกันเลยสักนิด อีกทั้งเป็นเพราะน้อยใจกับการที่อีกฝ่ายบอกเล่าเจ้าซอลก็อยู่ตั้งพักใหญ่ แต่กลับพูดกับเขา

เพียงแค่ว่าไม่คำแล้วหันหลังให้เสียอย่างนั้น

'มีอะไร...'

ซึ่งจู่ๆจำตอนที่มูฮึนทำสีหน้าหงายได้ดี รวมถึงตอนที่เดินไปใกล้อีกฝ่าย
อีกก้าวเพื่อคว้าคอเสื้อไว้แล้วออกแรงดึงให้เขาโน้มตัวลงมา ก่อนที่จะเขย่ง
ปลายเท้าขึ้นในวินาทีที่เห็นเขาเบิกตาโต

'...'

'...'

ชั่วขณะที่ริมฝีปากสัมผัสกัน ซึ่งจู่ๆสัมผัสได้ถึงความรู้สึกบางอย่างและ
กังวลขึ้นมาครู่หนึ่งว่าในปากตัวเองนั้นจะมีกลิ่นเหล้าติดอยู่หรือเปล่า และเมื่อ
สายลมในหน้าหนาวพัดมาต้องผิวกาย สัมผัสอุ่นร้อนบนริมฝีปากที่สัมผัสกัน
ก็ล้นหายไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาเคยจูบกันแบบนี้บ่อยๆ รวากับเป็นเรื่องปกติ
จนกระทั่งเมื่อสิบปีก่อน สุดท้ายเมื่อเวลาผ่านไปและต่างคนต่างเติบโตขึ้น
ความรู้สึกอื่นก็ได้เข้ามาแทนที่ความไร้เดียงสาในวัยเด็ก

เขารู้สึกว่าช่วงเวลายามที่ริมฝีปากแตะกันนั้นช่างแสนสั้น ทว่าช่วงเวลา
ยามที่ริมฝีปากผละห่างออกจากกันนั้นกลับยาวนานเสียเหลือเกิน เขาไม่รู้
เลยว่าแท้จริงแล้วช่วงเวลานั้นยาวนานแค่ไหน นาฬิกานี้เขารู้เพียงแค่ว่ามันไม่ใช่
ช่วงเวลาที่ดีเพียงเลี้ยววินาทีใดๆ ทั้งที่ประหม่าจนแทบหายใจไม่ออก แต่เขา
ก็จำต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการสร้างทำเป็นเหมือนกับว่าไม่มีอะไร

'สุขสันต์วันปีใหม่นะคะครับ'

ก่อนมูฮึนจะทันได้ตอบอะไร ซึ่งจู่ๆทั้งมูฮึนเอาไวต์ตรงนั้นแล้วเดินเข้ามา
ในบ้านทันที เขาทรุดนั่งลงตรงหน้าประตูที่ถูกปิดเสียงดังและยกมือขึ้นปิดปาก
ในขณะที่ใบหน้าร้อนผ่าวจนเหมือนกับจะระเบิด ลมหายใจที่อัดอั้นอยู่ภายใน
อกก็พุ่งพรูออกมา

'เฮ้อ...'

เขารู้ตัวว่าตัวเองได้ทำผิดพลาดครั้งใหญ่ไปแล้ว ทั้งที่คู่หูสำหรับทแบ็กซอน
มันไว้ได้ดีมาโดยตลอด แต่เขาก็ดันเปิดเผยความรู้สึกที่มีต่อคนที่เขินทั้งพี่ชาย
ของเพื่อนและคนที่เขาเห็นมาตั้งแต่เด็กออกไปเสียแล้ว พอเปิดเผยไปแบบนี้

แล้วก็คงจะไม่มีอะไรน่าอัศจรรย์ไปกว่าความสัมพันธ์ที่ต้องห่างเหินหรือ
หมองเหม็นกันอีก

ถ้ามูฮินไม่ได้หัวซ้าจนเกินไปก็คงไม่มีทางที่จะไม่รู้ว่ามีอะไรไม่ใช่วิถี
แบบเดียวกับที่เคยทำกันสมัยเด็กๆ

'แม่งเฮีย...'

ถึงจะสบถคำหยาบคายออกมา แต่สุดท้ายก็ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนไป
มันก็เหมือนกับน้ำที่ท่าหกไปแล้ว เหมือนกับไก่ที่ถูกต้มจนสุกไปแล้ว เหมือนกับ
ไฟที่ว้างลงไปแล้ว จะให้หีบคั้นมาก็คงไม่ได้แล้ว

คือนั่นเขานอนไม่หลับและกระสับกระส่ายอยู่พักใหญ่ น้อยครั้งนักที่เขา
จะเป็นแบบนี้ พอลองคิดดูแล้วก็คงจะแฉาวๆ ยี่สิบนาที แต่นั่นก็ถือว่าไม่ปกติ
เลยสักนิดสำหรับซึ่งจุที่มักจะหลับทันทีที่หัวถึงหมอน เขาขมตานอนพลาง
คิดหนักว่าจากนี้จะมีหน้าไปเหยียบบ้านข้างๆ ได้อย่างไรอีก และพอลืมตา
ขึ้นมาอีกที เช้าวันใหม่ก็มาถึงแล้ว

หากจะให้สรุปความคิดที่ตกตะกอนได้จากเมื่อคืนนี้ก็ต้องบอกว่า
ความกังวลของซึ่งจุได้คลี่คลายลงแล้วโดยไม่จำเป็นต้องคิดมากอะไร
ซึ่งเหตุผลนั้นก็ไม่ได้ซับซ้อน แต่ไหนแต่ไรมูฮินก็ไม่ได้แวะกลับมาเยี่ยมบ้าน
บ่อยๆ อยู่แล้ว หลังจากซึ่งจุอายุพ้นสิบขวบ พวกเขาก็ได้เจอหน้ากันแค่
สองสามเดือนครั้ง ดังนั้นโอกาสที่จะเจอหน้ากันจนชวนให้ระอึกระอ่วนใจ
จึงมีน้อยมาก

"เฮ้อ..."

เขาทำผิดต่อมูฮินไปอีกหน หนหนึ่งยังทำเป็นไม่รู้และปล่อยผ่านไป
แต่หนสองคงไม่อาจเมินเฉยได้จริงๆ

หากจะให้ทำตัวหน้าหนาไริ่อย่างอาย ตัวเขาก็พอจะทำได้อยู่หรอก
แต่ความไม่สบายใจที่ยากจะอธิบายก็พลันจู่โจมเขาในทันใด มันไม่ใช่ความ
ไม่สบายใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ แต่เป็นความรู้สึกไม่แน่ใจที่เกิดขึ้นในตัวเองว่า
ถ้ามีหนที่สองแล้ว มันก็จะมีหนที่สามตามมาอีกหรือเปล่า...

"ซึ่งจุ นายไม่ตีผมจริงดิ?"

"อืม...พวกนายสองคนดื่มกันไปเถอะ"

ซึ่งจูลอบถอนหายใจออกมาอีกหนขณะปฏิเสธแก้วที่จินอูยื่นให้ ไม่รู้ทำไมความรู้สึกที่เคยคิดว่าปล่อยวางไปได้แล้วตอนนี้ถึงได้หวนคืนกลับมาอีก พอคิดว่าทั้งหมดนี้เป็นเพราะเหล้าที่ไม่มีคุณข้ายังมีแต่โทษแล้ว ซึ่งจูก็หันไปกลับเนื้ออย่างที่กำลังสุดต่อ

วงเหล้าที่เริ่มต้นขึ้นที่ร้านเนื้อย่างนั้นเพิ่งจะจบลง หลังย้ายมาต่อกันยังร้านเบียร์ที่อยู่ใกล้ๆ ซึ่งจูไม่ได้ดื่มเหล้าเข้าไปเลยแม้แต่หยดเดียว มีแค่จินอูกับซอฮยอนเท่านั้นที่เริ่มเมาเล็กน้อยและลากซึ่งจูไปที่ร้านสะดวกซื้อเพื่อซื้อไอศกรีม

รวมทั้งสิ้นเป็นเวลากว่าครึ่งชั่วโมงที่พวกเขาแต่ละคนต่างคาบไอศกรีมหลอดดูดไว้ในปากพลางสูดจุกพิศพิศกันท่ามกลางสายลมเดือนมีนาคมที่ยังคงหนาวเย็น และทันทีที่ถึงหน้าร้านจินอูควักบุหรี่ออกมา ซอฮยอนก็เรียกแท็กซี่ผ่านโทรศัพท์มือถือ

"พวกนายสองคน ไว้เจอกันวันจันทร์นะ"

"อืม กลับดี ๆ นะ"

ในจังหวะที่ซอฮยอนขึ้นแท็กซี่ไป จินอูที่กำลังจุกบุหรี่มวนที่สอง ซึ่งจูปิดประตูที่นั่งด้านหลังแล้วยืนส่งซอฮยอนแทนจินอูที่เพียงแค่วอกมือให้ โดยไม่ลืมที่จะมองและจดจำเลขทะเบียนรถไว้ก่อนที่แท็กซี่จะเคลื่อนตัวออกไป

"นายไม่มีแฟนจริงอะ"

"...?"

จู จินอูที่มองภาพนั้นอยู่ก็ถามขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มิซลู่ พอซึ่งจูหันไปมองเขาด้วยสีหน้างงๆ จินอูก็โยนก้นบุหรี่ลงถังขยะพลางยกไหล่

"ไม่มี"

หนนี้คำตอบสั้นๆ นั้นทำให้จินอูเป็นฝ่ายที่ทำหน้างุนงงแทน

"ทำไมถึงไม่มี"

"ไม่มีแล้วมันต้องมีเหตุผลอะไรด้วยหรือไง"

แต่ไม่มีเพราะไม่มี ถ้าถามว่าทำไมไม่มีแล้วจะให้เขาตอบไปว่าอย่างไร แต่ดูท่าแล้วจินอคงคิดไปคนละทางกับเขา เจ้าตัวถึงได้ยื่นจุมูกพลางพูดเสียง ยานคาง

"เปล่าหรือ...แค่ดูเหมือนนายกำลังคบกับใครอยู่ล่ะสิ"

"ก็จะให้ฉันมีแฟนให้ได้เลยสินะ"

เขาคิดว่าจินอก็แค่คนชอบพูดไปเรื่อย สมัยที่เขายังเป็นเด็กไม่ประสีประสา เวลาได้ใกล้ชิดกับใครขึ้นมาหน่อยก็ออกเตตด้วยไปเรื่อย แต่นั่นก็เป็นแค่ เรื่องสนุกของเด็กๆ พอถึงจุดหนึ่ง แม้จะมีใครมาสารภาพรัก เขาก็เริ่มรู้จักที่จะ ปฏิเสธและขีดเส้นกันว่าจะไม่เป็นมากกว่าเพื่อนกันตั้งแต่แรก

"คนคุยก็ไม่มีหรือ"

"ไม่มี และต่อให้ฉันก็ไม่บอกนายหรือ"

"เฮ้ย อย่ามาตลกน่า แล้วคนที่ชอบล่ะ"

"ฉันมีที่ไหนเล่า"

ถึงซึ่งจะตอบอย่างหนักแน่น แต่จินอก็ยังคงถามคำถามคล้ายคำถามเดิม ซ้ำๆ อยู่หลายหน จนสุดท้ายเมื่อเขาถามไปถึงขั้นที่ว่าสนใจชอยฮยอนหรือเปล่า ซึ่งจู่ได้เอามือตะครุบปิดปากจินอพลางบอกให้เขาเลิกพูดเรื่องไร้สาระได้แล้ว และในจังหวะที่นึกสงสัยว่าทำไมเหมือนถึงพูดซ้ำๆ กันขนาดนั้น ซึ่งจู่ก็ได้กลืนเหล้า คลั่งออกมาจากใบหน้าอึกฉุนนั้น

"โอ๊ย ใจี่เมานี่"

"ซึ่งจู่...พวกผู้ชายอย่างเราไปต่อรอบสามกันไหม"

"ไม่ไปไวย ฉันต้องกลับบ้านแล้ว"

ซึ่งจู่ใช้เวลาอีกครึ่งชั่วโมงในการสลัดจินอที่เอาแต่เกาะติดเขาออก หลังจากส่งจินอขึ้นแท็กซี่อย่างยากลำบากไปอีกคน เขาก็ปิดฝืนเสื้อตัวนอก ด้วยสีหน้าที่ดูเหนื่อยใจขึ้นมากกว่าก่อนหน้านี้สักเท่าตัว เพราะพอโดนเกาะติดหนีบ อยู่พักใหญ่ กลิ่นบุหรี่ยิ่งๆ ที่จินอสูบจึงติดตามเสื้อผ้า

"เฮ้อ"

วันหนึ่งวันนี้มันยากเย็นได้ขนาดนี้เลยหรือ นับตั้งแต่ลืมตาตื่นมาใน

ตอนเช้า เขาก็ไม่มีสติเลยแม้แต่ครู่เดียว เวลาที่เป็นแบบนี้ควรจบวันให้ไวๆ จะดีที่สุด แต่แล้วระหว่างใช้เวลาไปเรื่อยเปื่อย เวลาที่ล่วงเลยมาจนตึกตื่น โดยไม่ทันได้รู้ตัว

ซึ่งจุส่งข้อความบอกพ่อกับแม่ว่าตอนนี้กำลังจะกลับแล้วหันหน้ามองไปยังทางกลับบ้านของเขา ระยะทางไปบ้านนั้นไกลเกินกว่าจะเดินอยู่เล็กน้อย ทว่าซึ่งจุไม่ยอมนั่งแท็กซี่แบบชอชยอนกับจินอู อีกทั้งเขาเองก็ไม่ได้เกลียดการเดินขนาดนั้นด้วย ดังนั้นเขาจึงเลือกที่จะเดินรับลมพลางชมนกชมไม้ไปเรื่อยเปื่อย

เมื่อพ้นใจกลางเมืองมาแล้วก็ต้องเดินลัดเลาะไปตามตรอกซอกซอย จนกว่าจะเจอกับถนนใหญ่ที่มีสี่แยก แม้จะรอบตัวตอนนี้จะค่อนข้างมืด ถนนหนทางยังแคบและมีไฟแค่ไม่กี่ดวง แต่ถึงอย่างนั้นซึ่งจูก็นั่งเดินฝ่าความมืดตรงหน้าไปอย่างไม่มีลังเล เขาไม่กลัวเสียงมากมายรอบตัวที่ดังมาจากรอบทิศเลยสักนิด ตราบใดที่รู้อย่างนั้นมันไม่ใช่ผี

ต่อให้เป็นผีจริง ถึงยังงี้ก็มองไม่เห็นอยู่ดี

น้อยคนนักที่จะมองเห็นผีได้ และแน่นอนว่าคนในครอบครัวของซึ่งจุนั้นไม่ได้เกิดมาพร้อมดวงตาที่สามารถมองเห็นผีได้ ต่างจากสมาชิกครอบครัวบ้านข้างๆ ที่ทำงานปราบภูตผีปีศาจมาตั้งแต่สมัยโบราณ

ด้วยเหตุนั้น ตั้งแต่เกิดมาซึ่งจุจึงไม่เคยมองเห็นการมีอยู่ของสิ่งที่เรียกว่า 'ผี' เลยแม้แต่ครั้งเดียว ถึงจะรู้ว่ามันมีอยู่เพราะโตมากับการได้ยินได้ฟังจากคนรอบข้าง แต่ตราบใดที่มองไม่เห็น สำหรับเขาแล้วมันก็ไม่ต่างอะไรกับเรื่องที่แต่งขึ้น

พลังวิญญาณอะไรนั่นตัวเราก็ก็นึกไม่เห็นจะมี...

พลังทางจิตวิญญาณที่คนเรามีมาแต่กำเนิดนั้นเรียกว่า 'พลังวิญญาณ' และพลังวิญญาณที่ทุกคนในตระกูลชอมีมาตั้งแต่กำเนิดนั้นก็ลือลือโอโอเหล่าภูตผีปีศาจจากภู่นัสนุนมาหลายชั่วอายุคน

ทว่าซึ่งจุกลับไม่มีพลังวิญญาณแบบนี้ในตัวเลยแม้แต่หยด นี่ถือเป็นกรณีที่เขาได้ยากมากแม้ในหมู่มนุษย์ธรรมดาทั่วไป ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีชีวิตที่

อยู่ห่างไกลจากปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิญญาณไปโดยปริยาย
"ว่าแต่ทำไมในนี้มันถึงได้มืดแบบนี้เนี่ย"

ซึ่งจุหยุดฝีเท้าลงตรงกลางซอย นอกจากรอบตัวจะมีตสนิทแล้ว เขายัง
รู้สึกเหมือนมีลมเย็นเยือกพัดผ่านหลังคออยู่เป็นระยะๆ ตลอดเวลา ไม่รู้ว่า
เป็นเพราะวันนี้อากาศเย็นหรือเปล่า เขาถึงได้รู้สึกเหมือนชนลูกชู้ๆ ครั้ง
ที่ก้าวเดิน

บรรยากาศแบบนี้มีหวังผีได้โผล่มาจริงๆ แน่

ซึ่งจุก็คิดเช่นนั้นสายศีรษะแล้วออกเดินต่ออีกครั้ง ถ้าคิมมูยองอยู่ด้วย
เจ้านั่นคงถามกลับมารู้ได้อย่างไรด้วยสีหน้าบริสุทธิ์ไร้พิษภัยอย่างสิ้นเชิง
ไม่สิ...มูยองคงจะอธิบายให้ฟังอย่างใส่ใจว่าวิญญาณไม่ได้มีอยู่ทั่วไปอย่างที่
เขาคิด และในละแวกบ้านแถบนี้ก็ไม่ค่อยมีผีนักหรอก แต่ไม่ว่าจะแบบไหน
มันก็เป็นข้อมูลที่เขาไม่ได้อยากรู้เลยสักนิด

คงต้องบอกว่าโชคดีที่ซึ่งจุไม่เห็นอะไรอย่างที่น่ากังวล จนกระทั่งขณะ
กำลังเดินออกจากซอย จู่ๆ ก็มีบางอย่างที่มีสีดำสนิทโผล่พรวดออกมา แต่นั่น
ก็เป็นแค่แมวจรจัดตัวหนึ่งที่กระโดดขึ้นไปบนกำแพง ซึ่งจุได้แต่ขวัญเสีย
อยู่เฉยๆ และแอบด่าเจ้าแมวจรจัดพร้อมกับถ่ายรูปมันไปประมาณ
สองสามรูปก่อนจะเดินออกจากซอย

"เอ๊ะ..."

ในตอนที่ได้เดินมาถึงสี่แยกนั่นเอง เขาก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรง
ทางม้าลาย แม้จะเป็นภาพที่ไม่ได้มีอะไรพิเศษ แต่ซึ่งจุก็ลึงเลและก้าวขา
ไม่ออกไปครู่หนึ่ง ซึ่งเหตุผลนั้นก็ไม่มีอะไรมาก เพียงแค่เขาสัมผัสได้ถึง
ความรู้สึกชวนขนลุกที่ไต่เลื้อยขึ้นมาตามแนวสันหลังไปชั่วขณะ

สงสัยวันนี้เราคงใส่เสื้อผ้าบางไป...

จู่ๆ ซึ่งจุก็รู้สึกหนาวจนไหล่สั่น ถ้าเขาเป็นหวัดขึ้นมา สองครอบครัวคง
วุ่นวายแน่ๆ เขาเพียงหวังอย่างสุดหัวใจว่าความหนาวที่รู้สึกอยู่ตอนนี้จะไม่ใช่อากาศ
ที่เย็นก่อนที่ จะเป็นไข้ เพียงแค่คิดว่าคนพวกนั้นจะเอายาแผนโบราณกับ
อะไรต่อมิอะไรมาให้เขาเติมไปหมด ชัมบ์เขาก็พลอยรู้สึกปวดตุบๆ ขึ้นมาแล้ว

ซึ่งจูใช้สองมือลูบต้นแขนระหว่างเดินไปทางนั้นซ้ำๆ และเมื่อได้เห็นอีกฝ่ายใกล้ๆ ก็พบว่าเธอเป็นเพียงแค่คนธรรมดา ตรงข้ามกับความขลังของพวงที่รู้สึกขึ้นมาก่อนหน้าอย่างสิ้นเชิง เว้นก็แต่ใบหน้าที่ดีจะไม่มีเลือดผาดมากกว่าคนปกติ แต่หากจะพูดถึงเรื่องความขาวซีด คีฮวานยองที่ตอนนี้ออกมาใช้ชีวิตอยู่กับมูรยของเองข้างนอกแล้ว ฝ่ายนั้นดูจะซีดมากกว่า

กลับไปคงต้องนอนพักให้เต็มอิมซะแล้วสิ

การที่เขาเอาแต่สังหรณ์ใจในเรื่องร้ายๆ นั้นแปลว่าจิตใจของเขากำลังซุ่มมัว จิตใจที่สลายใญ่อยู่ในร่างกายที่แข็งแรง เมื่อเป็นแบบนั้นแล้วเห็นที่ว่าเขาจะต้องกินให้ดีและนอนหลับให้ไวไปอีกสักพักใหญ่ๆ และแน่นอนว่าเหล่าก็ไม่ได้จัดอยู่ใน 'การกินให้ดี' ที่ว่าไปข้างต้น

เมื่อคิดได้แบบนั้นแล้วซึ่งจูก็เลิกสนใจหญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างๆ แล้วหันไปมองจ้องไฟจราจรที่กำลังเป็นสีแดงอยู่ เพียงแค่ข้ามถนนนี้แล้วเดินตรงไปตามทางเดินเลียบถนนใหญ่ที่มีไฟส่องสว่าง เขาก็จะกลับถึงบ้านแล้ว

พอถึงบ้านแล้วก็ต้องรีบเข้านอน

แต่แล้วในจังหวะที่ซึ่งจูกำลังคิดแบบนั้นพลางยกมือขึ้นปิดปากหาวนั่นเอง...

"...?"

ผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างๆ ก้าวขาออกไปบนทางม้าลายหนึ่งก้าว ทั้งที่สัญญาณไฟคนข้ามยังคงเป็นสีแดงอยู่ ในขณะที่เดียวกันนั้นรถบรรทุกที่กำลังวิ่งตรงมาแต่ไกลด้วยความเร็วสูง ก่อนที่ซึ่งจูที่กำลังตกใจจะทันได้ร้องตะโกนบอกอะไร ผู้หญิงคนนั้นก็ก้าวไปข้างหน้าอีกก้าวหนึ่ง

"เดี๋ยวครับ นั่นคุณจะทำอะไร..."

แม้แต่ซึ่งจูที่ไม่ค่อยชอบยุ่งเรื่องของคนอื่นยังไม่อาจเมินเฉยกับภาพเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นตรงหน้าได้ เขารีบยื่นมือข้างหนึ่งออกไป แต่โชคร้ายที่ไม่อาจคว้าจับแขนของหญิงสาวคนนั้นเอาไว้ได้ทัน มือที่เอื้อมออกไปนั้นคว้าไว้ได้เพียงแค่อากาศ พร้อมกับร่างกายของเขาที่เสียสมดุลและกำลังล้มคว่ำลงไปกับถนน

เดี๋ยวนะ นี่มันอะไรกัน

ภาพทุกภาพให้ความรู้สึกเหมือนเป็นภาพสโลว์โมชั่น รถบรรทุกที่เคยคิดว่าอยู่ไกลวิ่งเข้ามาจอดตรงหน้า แสงไฟหน้ารถที่สาดตรงเข้ามา กระทั่งเสียง 'ปิ่น!' ของแตรที่ดังลั่นไปทั่วถนน

ตายแน่

ในจังหวะที่ซึ่งรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณและหลับตาลีงนั่นเอง...

"อึก!"

จู่ๆ ก็มีมือแกร่งของใครบางคนยื่นมาคว้าต้นคอของเขาเอาไว้ แรงจับที่ไม่อาจมองว่าเป็นของมนุษย์ได้นั้นกระชากร่างของซึ่งจู่ที่กำลังจะล้มคะมำไปทางฝั่งถนนกลับมายังฝั่งฟุตปาธในครั้งเดียว พร้อมกับน้ำหนักที่เคยอึดยิ่งเมื่อครู่ก็เริ่มกลับมาได้ยืน โดยที่มีวงแขนแกร่งคอยโอบกอดเขาเอาไว้จากทางด้านหลัง

"มีน้ำละ..."

น้ำเสียงนั้นช่างคุ้นหู มันทั้งนุ่มนวลและทุ้มต่ำ อีกทั้งลักษณะการพูดยังเนิบช้าในแบบที่ทำให้คล้ายกังวลได้หากนิ่งฟัง รวมไปถึงอุณหภูมิร่างกายที่คุ้นเคยแม้จะเย็นกว่าปกติไปสักเล็กน้อยและมีกลิ่นอายของสายลมหนาวติดอยู่จางๆ ซึ่งจู่ๆ คุ้นเคยกับทุกอย่างนั้น ทว่าในขณะเดียวกันเขาก็รู้สึกได้ถึงพลังแปลกประหลาดบางอย่างที่ไม่เคยรู้สึกถึงมาก่อน ไม่นานนักเสียงพูดแผ่วเบาของคนคุ้นเคยก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ

"พี่ถึงได้รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีแปลกๆ"

"..."

พี่ว!

รถบรรทุกที่ขับมาอย่างรวดเร็วแล่นผ่านหน้าเขาไปแบบเฉียดฉิว คนขับรถบรรทุกบีบแตรด้วยความตกตื่นไปอีกสองสามหน ท่ามกลางเสียงดังลั่นจากแตรที่ดังปิ่นๆ ซึ่งจู่ก็ถอนหายใจที่อัดอั้นอยู่ในอกพร้อมกับผินหัวเราะออกมา

"ฮะ...ฮะๆ"

คนที่ยืนอยู่ข้างหลังประคองตัวของเขาที่แข่งขาอ่อนแรงเอาไว้ เวลานี้ความจริงที่ว่าเขากำลังถูกกอดอยู่ในอ้อมอกของอีกคนหรือร่างทั้งร่างของเขา กำลังสั่นเต็มไปด้วยหม่นนั้นไม่ได้สำคัญอะไรอีกแล้ว ซึ่งจุดประกายระยิบระยับมองภาพเบื้องหน้าอย่างตกตะลึง

บนถนนที่รถราแล่นผ่านไปมา ผู้หญิงที่ซึ่งพยายามจะช่วยชีวิตเอาไว้ เมื่อครู่ที่กำลังจ้องมองมาที่เขาด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

คาวอียาบ

무흔의 밤 1
NIGHT OF MOOHEUN 1

คำคืนของนักร้อง (อสูร) คิมมูฮึน 1
Oneulbom เขียน
มิลค์พลัส แปล

จำนวน 400 หน้า
ราคา 469 บาท

무흔의 밤
NIGHT OF MOOHEUN
Copyright © Oneulbom, 2023
All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by Daewon C.I. Inc., Korea
This Thai language edition was published by Jamsai Publishing in 2025
by arrangement with Daewon C.I. Inc. through KL Management, Seoul Korea

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3389-0

ภาพประกอบ Wynn Chan
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ซอชิงจูคือผู้รอดชีวิตอีกหนึ่งของ**ตระกูลซอ** ตระกูลต้องสาปที่ทำให้มีอายุยืน
ตั้งแต่เด็กจนโตเขาถูกประคบประหงมเลี้ยงดูมาอย่างดีเสียยิ่งกว่าไข่มุก
เรียกได้ว่าคนรอบตัวต่างก็ดูแลเอาใจใส่เขาราวกับลูกของตนเอง
โดยเฉพาะเพื่อนบ้านที่เป็นตระกูลมือปราบวิญญาณชื่อดังอย่าง**ตระกูลคิม**
ด้วยมีคำมั่นสัญญาว่าจะปกป้องคนในตระกูลซอมาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษ

กว่าการดูแลที่ได้รับ (จนเกินพอดี) กลับเป็นสิ่งที่เขาไม่ค่อยชอบใจสักเท่าไร
เขาจึงพยายามแสดงให้เห็นว่าตัวเองก็สามารถใช้ชีวิตอย่างคนทั่วไปได้
แต่แล้วชีวิตที่พยายามจะทำให้เรียบง่ายก็พังทลายลง
เมื่อวันหนึ่งเขาตัดสินใจมาบนเตียงของใครบางคนในสภาพเสื้อผ้าไม่ครบชุด
และใครคนนั้นคือพี่ชายข้างบ้านที่เขาตกหลุมรักข้างเดียวมานานปี
คิมมูฮิน นักล่าอสูรแถวหน้าของสมาพันธ์มือปราบวิญญาณ

หลังจากนั้นโลกที่ซงจูมองเห็นก็เปลี่ยนไป
เพราะสิ่งที่เรียกว่า ‘เนตรสัมผัสวิญญาณ’ ได้ตื่นขึ้นมา

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3389-0

9 786160 633890

ราคา 469 บาท